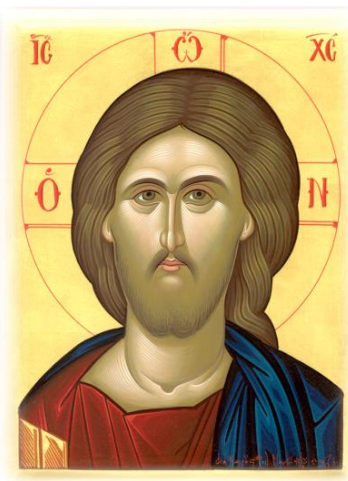

«Ἐμπρός, νὰ βγάλουμε τὴν Εἰκόνα τοῦ Χριστοῦ ἀπ’ τὰ σκουπίδια!!!»...

Ἡ «Ἀγρυπνία Μετανοίας» εἶχε ὀλοκληρωθεῖ καὶ αὐτὴ τὴν Παρασκευὴ πρὸς Σάββατο καὶ βιαστήκαμε νὰ πάρουμε τὴν εὐχὴ τοῦ καλοῦ μας Μητροπολίτη, ποὺ λειτούργησε γιὰ ἄλλη μία φορὰ μὲ κατάνυξη, παρ’ ὅλη τὴν κούραση του ἀπὸ τὶς πολλὲς εὐθύνες, καὶ νὰ φύγουμε ὀλοταχῶς.

Σάββατο ξημέρωμα καὶ σὲ λίγες ὥρες θὰ ἔπρεπε νὰ ἐπιστρέψουμε στὴν φιλόξενη Ἱερὰ Μονὴ τῆς Ἁγίας Παρασκευῆς στὸ Μενίδι, γιὰ τὸ **Μάθημα Ἀγιογραφίας** τῶν Ἀρχαρίων.

Κατεβαίναμε τὸν στενὸ δρόμο δίπλα στὸ στρατόπεδο Καποτᾶ, ὅταν τὸ μάτι μου πρόλαβε νὰ «πιάσει» ἓνα συνηθισμένο στὶς ἡμέρες μας, ἀλλὰ πάντοτε τὸ ἴδιο φρικτὸ θέαμα: ἓνας ρακένδυτος, ψιλὸλιγνος, μεσόκοπος ἄνδρας, χωμένος μέχρι τὴν μέση στὸν κάδο ἀπορριμάτων. Τρεῖς ἢ ὡρα τὰ ξημερώματα καὶ ἐνώπιόν μας ἡ τραγικότητα τῆς κατάστασής μας σὲ ὅλο της τὸ «μεγαλεῖο»: **μία Εἰκόνα τοῦ Χριστοῦ βουτηγμένη στὰ σκουπίδια!** Μία ἀπὸ τὶς χειρότερες μορφές ἐξαθλίωσης τοῦ ἀνθρώπινου Προσώπου, ποὺ σὲ λίγο θὰ μαθαίναμε νὰ τὸ ζωγραφίζουμε δοξασμένο, μέσα στὸ Φῶς τῆς Βασιλείας τῶν Οὐρανῶν.

Πολλὲς φορές τὸν τελευταῖο καιρὸ, σὲ ἀνάλογες περιπτώσεις, ἔρχονται στὴν σκέψη μου τὰ λόγια τοῦ τροπαρίου τῆς Μεταμορφώσεως «...ἔδειξε τὸ ἀρχέτυπον κάλλος τῆς εἰκόνας, ἐν ἑαυτῷ τὴν ἀνθρωπίνην, ἀναλαβοῦσαν οὐσίαν...». Τὰ ἀντιπαραβάλλω μὲ τὴν ἄθλια κατάσταση ποὺ βιώνουμε καὶ τὰ χάλια μας, καὶ λυπᾶμαι καὶ κλαίω πικρὰ καὶ παρακαλῶ τὴν Χάρη Του νὰ παραβλέψει τὶς ἁμαρτίες μου καὶ νὰ μᾶς ἐλεήσει, δίνοντας τέλος στὴν κρίση ποὺ βιώνουμε τὰ τελευταῖα χρόνια, μὲ τὸν τρόπο ποὺ Αὐτὸς μόνο γνωρίζει καὶ μπορεῖ.

Ποῦ εἶναι ἀναλογίζομαι, -καὶ ρωτῶ μέσα μου μὲ παράπονο τὸν Χριστό-, αὐτὸ τὸ ἀρχέτυπον κάλλος τῆς εἰκόνας; Πῶς τὸ χάσαμε; ἼΑρα γε θὰ τὸ ξαναβροῦμε; Πῶς θὰ μάθουμε νὰ τὸ βλέπουμε καὶ νὰ τὸ σεβόμαστε στὰ Πρόσωπα τὰ δικά μας καὶ τῶν «Ἄλλων»;...

Ὁ φίλος μου ὁδηγὸς μᾶλλον δὲν πρόσεξε τὴν σκηνὴ καὶ συνέχισε νὰ κατηφορίζε μὲ μεγάλη ταχύτητα.

Μέσα μου ὁ ἴδιος πόνος, ἡ ἴδια πάλη, ὅπως κάθε φορά. Ἦξερα ὅτι κάτι ἔπρεπε νὰ κάνουμε, νὰ μὴν προσπεράσουμε γιὰ ἄλλη μιὰ φορὰ μὲ ἀδιαφορία, μένοντας μόνο στὴν θλιβερή, ἀλλὰ ἄκαρπη διαπίστωση. Μὲ ἔτυπτε σφοδρὰ ἡ συνειδησή μου ὅποτε τὸ ἔκανα.

Εἶχαμε προσευχηθεῖ πρὶν λίγο γιὰ τὸν Ἀδελφὸ μας αὐτόν, ἀλλὰ καὶ τοὺς ἀναρίθμητους ἄλλους ποὺ βρίσκονται στὴν ἴδια τραγικὴ θέση. Μερικοί, οἱ πιὸ εὐαίσθητοι εἶχαν κλάψει κιόλας. Νέοι καὶ νέες, ἀλλὰ καὶ κουρασμένοι μεσόκοποι καὶ γέροντες, «νεανίσκοι καὶ παρθένοι, πρεσβύτεροι μετὰ νεωτέρων», εἶχαμε γονατίσει μπροστὰ στὸν Δίκαιο, ἀλλὰ καὶ Εὐσπλαγχνό Θεό. Ὁ Φιλάνθρωπος Κύριος μας «εἶχε πάρει μιὰ βαθεῖα ἀνάσα», ὅπως θὰ ἔλεγε ὁ ἀείμνηστος Πνευματικὸς μου Πατέρας...

Ὁ Δεσπότης μας κουράστηκε νὰ τὸ ἐπαναλαμβάνει **στὸ κήρυγμά του**, προκειμένου νὰ μᾶς κάνει ἐπιτέλους νὰ συνειδητοποιήσουμε «τὴν εὐθύνῃ μας ἀπέναντι στὸν ἄλλο, τὸν κάθε ἄλλο», καὶ εἰδικὰ στὸν δεινοπαθοῦντα, τὸν ἀναγκασμένο «Ἄλλο».

Παραξενεύτηκε ὁ φίλος μου ὅταν ἐπιτέλους τοῦ εἶπα ξαφνικὰ νὰ φρενάρε καὶ νὰ γυρῶ πίσω. Καλόβολος ὅμως πάντοτε, ἔκανε «ὕπακοή» καὶ ἀναστροφή. Δὲν δυσκο-

λεύτηκε νὰ μοῦ δανείσει καὶ ἓνα χαρτονόμισμα ποὺ τοῦ ζήτησα, μιᾶς καὶ ὡς συνήθως δὲν εἶχα καθόλου χρήματα.

Ἡ Εἰκόνα τοῦ Χριστοῦ, ὁ φτωχὸς βραδυνὸς μας ἄγνωστος Ἀδελφὸς καὶ Φίλος, εἶχε ἀναδυθεῖ καὶ φορτωθεῖ μιὰ μαύρη σακούλα σκουπιδιῶν ποὺ φαινόταν γεμάτη, καὶ κατηφόριζε, σχεδὸν τρεκλίζοντας ἀπὸ τὸ βάρος καὶ τὴν ἀδυναμία ἀπὸ τὴν πείνα, τὸν σκληρὸ, κρύο δρόμο. Εἶχε κοντὸ ψαρὸ γένι, -σὰν τοῦ Χριστοῦ μοῦ φάνηκε-, καὶ ἦταν λερωμένος ἀπὸ τὴν «βουτιά» στὸν κάδο. Φάνηκε σὰν νὰ φοβήθηκε κάπως ὅταν τὸν πλευρίσαμε καὶ ἄνοιξα τὸ παράθυρό μου ἀκριβῶς δίπλα του. Ἀλλὰ τί εἶχε νὰ χάσει; Δὲν εἶχε προφανῶς «στὸν ἥλιο μοῖρα», ὅπως τόσοι καὶ τόσοι συνάνθρωποὶ μας, κι ἔτσι μᾶλλον δὲν ἀνησύχησε περισσότερο γιὰ μιὰ ἀσφάλεια ποὺ ἔτσι κι ἄλλιῶς δὲν εἶχε.

Τοῦ χαμογέλασα καθησυχαστικὰ καὶ εἶπα μᾶλλον ἄγαρμπα, ἀλλὰ χωρὶς περιστροφές: «Νὰ κερᾶσουμε κι ἐμεῖς ἓνα σουβλάκι;». Ὁ φτωχὸς μὲ κοίταξε καὶ ὅταν κατάλαβε τί τοῦ ἔλεγα, χαμογέλασε πλατειά ἀνακουφισμένος. **Τὸ χαμόγελό του αὐτὸ σὰν νὰ φώτισε τὴν κρύα σκοτεινὴ νύχτα.** Ἐπειδὴ τὰ χέρια του ἦταν πιασμένα, πρότεινε μὲ μιὰ κίνηση τὴν μισάνοιχτη τσέπη τοῦ σακακιοῦ του, χωρὶς νὰ πεῖ τίποτα. Ἴσως καὶ νὰ μὴ μιλοῦσε ἐλληνικά. Πάντως χαμογελοῦσε παγκόσμια!

Τὸν ἀποχαιρετήσαμε κουνώντας τὸ χέρι ἔξω ἀπὸ τὸ παράθυρο καὶ λέγοντάς του «καλὸ κουράγιο».

Δὲν τὸ σχολιάσαμε. Συνεχίσαμε τὸν δρόμο μας βιαστικὰ. Μέσα μας ὅμως δοξάσαμε καὶ εὐχαριστήσαμε τὸν Κύριο ποὺ μᾶς ἀξίωσε νὰ μὴν ἀδιαφορήσουμε, νὰ μὴ φανοῦμε ἀνάξιοι τῶν ὅσων μᾶς δίδαξε πρὶν λίγο ὁ καλὸς μας Ποιμένας, ἀλλὰ νὰ βοηθήσουμε, ἔστω καὶ λίγο, νὰ μὴν ξανασκύψει ἐκεῖνο τὸ βράδυ ἢ Εἰκόνα τοῦ Χριστοῦ στὸν ἐπόμενο σκουπιδοτενεκέ...

Καὶ ξαναρχίσαμε νὰ μελετᾶμε τὴν σκέψη γιὰ τὴν πιθανότητα ἴδρυσης μιᾶς εἰδικῆς δυναμικῆς ὁμάδας μὲ σύνθημα:

«Ἐμπρὸς, νὰ βγάλουμε τὴν Εἰκόνα τοῦ Χριστοῦ ἀπὸ τὰ σκουπίδια!!!»...

«ΟΕΜ»
(Ὁμάδα Εἰκονολογικῶν Μελετῶν)